

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. София, 12.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. И. ПЕНОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110214258 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Й. М. П., ЛНЧ ХХХХ, чрез адв.Т. И. – САК, срещу Наказателно постановление № 23-4332-012682/29.06.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на Й. М. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100,00 лева за извършено административно нарушение по чл. 162, ал. 2 ЗДвП, изразяващо се в това, че на 23.03.2023 г., около 22:00 часа, в гр.София, по ул.“Бяла черква“, с посока на движение от ул.“Ярослав Вешин“ към ул.“Михаил Буботинов“, управлява личния си лек автомобил „ХХХ“ с рег. № ХХХХХХХХ, като при извършена проверка пред № 16 е установено, че водачът управлява МПС като чужденец, дългосрочно пребиваващ в Република България с удостоверение за пребиваване с № ХХХ, със СУМПС, издадено от Р.Гърция с номер ХХХХХХХХХХХХХХ, без да е подменено след пребиваване повече от 1 година в Република България.

В депозираната по делото жалба се сочи, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно, издадено при съществени процесуални нарушения и при неправилно приложение на материалния закон. В подкрепа на изложеното се поддържа, че твърдяното административно нарушение не е

извършено и не е доказано. Излагат се аргументи, че фактическият състав за налагане на наказание в хипотезата на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП изисква да е установено управление на МПС от водач, който притежава свидетелство за управление, което не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване, като в случая и доколкото жалбоподателят е гражданин на Република Гърция - държава-членка на ЕС, то по отношение на същия е неприложимо задължението за подмяна на СУМПС при пребиваване в Република България повече от една година. На следващо място се сочи, че Й. П. не попада в категорията на лицата, адресат на правната норма и на друго основание, тъй като задължение за подмяна на СУМПС на гражданин на страна - член на ЕС не се предвижда и от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 20 декември 2006 година /Директивата/ от една страна, а от друга – жалбоподателят при проверката е управлявал превозното средство със СУМПС, явяващо се валидно за територията на Република България. Освен това се излага, че при обсъждане на доказателствата и фактите, описани в обстоятелствената част на АУАН и НП, квалифицирани като нарушение на нормата на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП, административният орган неправилно е отнесъл същите към хипотезата на нарушение, санкционирано по реда на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, в който предметен обхват попадат случаи, в които водачът не е правоспособен, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, загубил е правоспособност, свидетелството му за правоуправление е временно отнето или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено. В конкретния случай и доколкото чужденецът притежава валидно СУМПС, издадено от държава-членка на ЕС, отговарящо на критериите съгласно Приложение № 6 от Конвенцията за движение по пътищата, то приложението на санкционната норма по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е изключено.

По посочените съображения се релевира молба до съда за отмяна на атакуваното наказателно постановление изцяло.

В проведеното по делото съдебно заседание въззивникът Й. М. П., редовно призован, не се явява, представлява се от адв.И. – САК, с доказателства за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по

същество, процесуалният представител моли за отмяна на процесното наказателно постановление по съображенията, развити в жалбата, инициирала производството. Претендират се сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

От събраните писмени доказателства, съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Жалбата на Й. М. П. срещу Наказателно постановление № 23-4332-012682/29.06.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбата на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че са налице основания за неговата отмяна. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 23.03.2023 г., около 22:00 часа в гр.София, по ул.“Бяла черква“, с посока на движение от ул.“Ярослав Вешин“ към ул.“Михаил Буботинов“, жалбоподателят Й. М. П. управлявал собствения си лек автомобил „XXX“ с рег. № XXXXXXXX. Същият бил спрян за извършване на полицейска проверка от екип на СДВР – ОПП на горепосоченото място пред № 16, при която се установило, че П. управлява МПС като чужденец, дългосрочно пребиваващ в Република България с удостоверение за пребиваване с № XXX и със СУМПС, издадено от Р.Гърция с номер XXXXXXXXXXXXXXXX, без последното да е подменено след пребиваване повече от 1 година в Република България.

За констатациите от извършената проверка свидетелят Е. В. С. – младши автоконтрольор при ОПП – СДВР съставил против водача на лекия автомобил Й. М. П. АУАН серия G A № 929417/23.03.2023 г.

Актосъставителят квалифицирал нарушението по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП.

Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН било депозирано писмено възражение срещу констатациите в АУАН GA № 929417/23.03.2023 г.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № 23-4332-012682/29.06.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, жалбоподателят бил санкциониран на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП с "глоба" в размер на 100 (сто) лева за нарушение по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр. чл. 84 ЗАНН – АУАН GA № 929417/23.03.2023 г., справка – картон на водача, Заповед № 8121к - 13140/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, Акт за встъпване в длъжност 29.10.2019 г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН, Заповед № 513з-4720/19.06.2018 г. на директора на СДВР, справка от централната база на АИС – КАТ за собствеността на лек автомобил с рег. № XXXXXXXX, СУМПС № XXXXXXXXXXXXXXXX, издадено от Р.Гърция, документ за постоянно пребиваване № XXX/21.04.2021 г., както и от гласните доказателствени средства, събрани чрез разпит на свидетеля – актосъставител Е. В. С..

Показанията на св. Е. В. С. са информативни единствено относно съставянето на процесния АУАН, доколкото свидетелят потвърждава, че именно тя го е съставила, като съдът се довери на показанията ѝ и ги кредитира.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, вкл. и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Настоящият съдебен състав счита, че възприетата от съда фактическа

обстановка е безспорно доказана от събраните по делото доказателства.

Преди съдът да направи проверка на материалната законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, същият дължи проверка дали съставените АУАН и НП отговарят на процесуалните изисквания на закона. В този смисъл следва да се отбележи, че процесният АУАН и обжалваното НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, доколкото по делото са приложени документи, удостоверяващи компетентността им – Заповед № 8121к - 13140/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, Акт за встъпване в длъжност 29.10.2019 г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на МВР за определяне на длъжностните лица от МВР за съставяне на АУАН, Заповед № 513з-4720/19.06.2018 г. на директора на СДВР.

Същевременно, АУАН и НП са издадени при съблюдаване на визираните в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН давностни срокове, както и са връчени надлежно на санкционираното лице.

На следващо място съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е съвпадение между изведените в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Отразени са дата, място и конкретни действия на жалбоподателя, които се отнасят към предявеното му нарушение. В духа на горните аргументи, настоящата съдебна инстанция приема, че краткото, но ясно отразяване на относимата фактология напълно удовлетворява изискванията за достатъчно съдържание на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление.

Въпреки отсъствието на пороци във формата на издадените в хода на административнонаказателното производство актове, респ. в протеклата процедура, този съд споделя становище, че се разкриват основания за отмяна на издадения санкционен акт поради неправилно приложение на материалния закон.

С обжалваното наказателно постановление на въззивника е наложено наказание глоба на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП за извършено

административно нарушение по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2 ЗДвП, „Чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване“. Съгласно чл. 161 от ЗДвП от друга страна, свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. (нова - ДВ, бр. 51 от 2007 г.) свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

Видно от събраните по делото доказателства, а и последното не е спорно между страните, въззивникът е чужденец – гражданин на Р.Гърция, постоянно пребиваващ на територията на Република България съгласно нарочен документ с № XXX, издаден на 21.04.2021 г. и с дата на валидност до 19.04.2031 г., който е управлявал моторно превозно средство със СУМПС, издадено от държава – член на ЕС, респективно и по отношение на него е неприложимо задължението за подмяна на СУМПС при пребиваване в Република България повече от една година. Съобразно последното, нарушението, за което е издадено процесното наказателно постановление не е извършено, а административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана неправилно.

Отделно от изложеното е необходимо да бъде посочено, че съгласно

разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на санкциониране подлежи лице, което "управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено". От текста на цитираната разпоредба е видно, че същата е насочена към ангажиране на административнонаказателна отговорност било на лице, което въобще не е правоспособен водач или е лишено от това право, било на лице, което не притежава валиден документ, който да удостовери неговата правоспособност. В тази връзка, жалбоподателят П., съгласно отразеното в АУАН и в НП, както и видно от събрания по делото писмен доказателствен материал, притежава валидно СУМПС, издадено от Република Гърция, т.е. държава – член на ЕС, отговарящо на критериите съгласно Приложение № 6 от Конвенцията за движение по пътищата, което му дава право да управлява МПС на територията на Република България на основание чл. 161, т. 5 ЗДвП. С оглед на това се налага изводът, че въззивникът, като лице със статут на постоянно пребиваващ в страната чужденец, съгласно издадено разрешение за пребиваване от 21.04.2021г. на първо място не е имал задължение да подмени издаденото му в Република Гърция СУМПС с българско такова, а от друга страна жалбоподателят не е и лице без правоспособност, лице лишено от такава, или пък лице, което няма валиден документ, за да удостовери това си право.

Предвид изложеното и доколкото в производството се установи, че нарушението не е извършено, респективно административнонаказателната отговорност на въззивника е ангажирана неправилно, то атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото съдът дължи произнасяне и по въпроса за възлагане на разноските, сторени от страните в производството. Разпоредбата препраща към реда, установен в чл. 143 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В конкретния случай на тази съдебна инстанция спорът е разрешен благоприятно за Й. М. П., доколкото се отменя издаденото

наказателно постановление, като се уважава претенцията на жалбоподателя. Въззивникът е представляван от упълномощен адвокат в производството, поради което и с оглед определяне дължимия размер на разноските следва да намери приложение разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, препращаща към чл. 143, ал. 1 от АПК, съобразно която при отмяна на издадения акт подателят на жалбата има право да получи разноските, сторени във връзка със заплащане на адвокатско възнаграждение, които следва да се възстановят от бюджета на органа, издал отменения акт. Видно от представените по делото договор за правна защита и съдействие и пълномощно - на адвоката, представлявал въззивника, е изплатена сумата от 600,00 лева за процесуално представителство в настоящото производство. Своевременно релевираното възражение за прекомерност на претендирания размер на адвокатското възнаграждение от страна на въззиваемата страна, обективизирано в съпроводително писмо УРИ 433200-110722/13.10.2023 г. съдът намира за основателно, с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения № 1 от 2004 г., съобразно която при интерес до 1000, възнаграждението е в размер на сумата от 400 лева, респективно в настоящия случай минималният размер на възнаграждението е фиксиран и същият съответства и на фактическата и правна сложност на делото. Поради изложеното, претендираният такъв в размер на 600,00 лева е прекомерен и следва да бъде намален.

По изложените съображения на въззивника в производството Й. М. П., ЛНЧ ХХХХ следва да се присъди сумата в размер на 400,00 лева за адвокатско възнаграждение - минималният размер, предвиден в разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-012682/29.06.2023 г., издадено от Началник Група към ОПП – СДВР, с което на Й. М. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100,00 лева за извършено административно нарушение по чл. 162, ал. 2 ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да **заплати на** Й. М. П., ЛНЧ ХХХХ, сумата в размер на 400,00 (четиристотин) лева – представляваща възнаграждение за представлявалия го в производството адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съдия при Софийски районен съд: _____